

תסמונת פולארד

מאת הרב שמואל אליהו

יש שואלים שמאוד מעריכים את מה שעשה פולארד למען עם ישראל, אבל הם שואלים את עצמם למה אנחנו צריכים להיאבק על שחרורו של אדם אחד? יש לנו מאבקים יותר חשובים. יש מאבקים על ארץ ישראל. יש מאבק על ירושלים. אלו נושאים שחיי אנשים רבים כל כך תלויים בהם? הכוחות מוגבלים. למה להיאבק כל כך הרבה על שחרורו של פולארד?

השאלה הזאת דומה לשאלה 'למה לא משאירים חייל פצוע בשדה הקרב?' לפעמים הצבא משלם על חילוץ של חייל בודד מחיר יקר. למה להיאבק על כך? התשובה הערכית פשוטה. אסור להפקיר חבר. "ואהבת לרעך כמוך" לו היית במצבו, היית מצפה שיעזרו לך. תעזור לו!! התשובה הזאת נכונה אפילו אם לא תרמת כלום למען עם ישראל. אבל כאן מדובר באחד שתרים לעם ישראל. תרים לכל אחד מאיתנו. תרים את החופש שלו, את החיים שלו. ובגלל התרומה שלו לנו הוא במאסר. האדם הזה סיכן את חייו למען המדינה, והמדינה מפקירה אותו.

יש כאן מלבד התשובה הערכית גם תשובה מעשית. ויתור על חיי חייל בודד יכול לגרום הפסד בכל המערכה. ויתור על חיי חייל בודד הוא ויתור על "אחוות הלוחמים". ויתור על המוטיבציה להלחם. ויתור על מסירות הנפש.

את העיקרון הזה אויבינו לא הבינו והפקירו את חייליהם פעם אחר פעם. וכל פעם הם הפסידו במערכות מול ישראל למרות שהיו להם נשק וחיילים פי כמה וכמה מאיתנו. אנחנו הבנו שהעיקר הוא לא הכוח אלא הרוח. קראנו לזה "רעות". קשרנו לתכונה הזאת כתרים. שרנו לה שירים. ידענו כי בזכותה אנחנו מנצחים.

הרעות הזו אבדה לנו בקבר יוסף – בשכם. שם הפקירה ממשלת ישראל חיילים שדיממו למוות כדי לרקום חברות חדשה עם הרשות הפלשתינאית הבוגדנית. הפקרנו חיילים שנלחמו עבורנו למען קשרים טובים עם ערפאת. כך עשינו גם בלינץ' שנערך ברמאללה וכך עשינו גם עם פולארד. כל חייל וכל אזרח פשוט מבינים את הסכנה הטמונה בזה. הממשלה עוד לא הבינה.

מכוח אותה הפקרות נותנת הממשלה נשק ותחמושת לפלשתינאים, למרות שהיא יודעת שבפעם הקודמת הנשק הזה הרג חיילים ואזרחים. היא משחררת מחבלים, למרות שהיא יודעת שהם בסופו של דבר ירצחו ישראלים. איפה הרעות כלפי אלה שיהרגו? איפה האחוה כלפי אלה שסיכנו את חייהם? איפה החברות כלפי משפחות ההרוגים?

ממשלת ישראל מפקירה ביודעין את יהונתן פולארד. בכירי הממשל בישראל מסמנים ב"קריצת העין" לבכירי הממשל באמריקה שהכל "מס שפתיים" לצרכים פנימיים. היחסים איתכם יותר חשובים לנו מפולארד. בכירי הממשל מבזים אותנו. חכמינו אמרו ש "עדי שקר בזויים על שוכריהם" – מי שמוכר את ערכיו - מוכר גם את כבודו. הנבל בעצמו הוא הראשון שבז לו. הראשונים שבזו לישראל בקבר יוסף היו הפלשתינאים, האמריקאים לא שונים מהם.

כל מי שכבוד ישראל יקר בעיניו חייב להיאבק על שחרור פולארד. המאבק הזה מחזיר את הכבוד של ישראל למקומו. כל מי שמכיר את המשמעות ההלכתית של "כבוד ישראל" - יודע שזה בדיוק "קידוש השם".

יברכו כל אלה שנאבקים על חייו וחירותו של יהונתן פולארד. שנאבקים על כבוד ישראל. שנאבקים על כבוד השם יתברך. השם יתברך ישלם שכרם. שיזכו לראות את מאמציהם נושאים פרי. שאוהב ישראל שמסר נפשו למענה יזכה ויקיים בו "מבית האסורים יצא..." כיוסף הצדיק. אכ"ר.

(פורסם ב"עולם קטן" לשבת וישב תשס"ח.)

See Also:

English Text: The Pollard Syndrome – by HaRav Shmuel Eliyahu

<http://www.jonathanpollard.org/2007/121807.htm>